

ikke, at Nogen udenfor Domstolene kan forstaae, hvad her staaer, det vil sige, ikke Nogen, som ikke er retslærd og som ikke sætter sig til at læse en Række af Forordninger og kan forstaae dem. Men denne Lov er jo ikke bestemt til at være en Anordning, et Regulativ for Forholdene i Domstolene, den er bestemt til at vise, hvorledes de udenfor staaende Borgere kunne finde deres Ret, hvor de skulle søge den, og paa hvilken Maade. Dersom den ærede Minister skulde mene, at i saa Henseende bliver Sættet forandret, saa siger jeg, at det er Noget, man ikke forstaaer, og det er langt bedre at skrive nogle flere Paragrapher og gjøre Sagen klar end at komme med saamange Henviisninger. Der er her blevet talt meget om Politiets Stilling som Anklagemagt, men for det Første maa jeg gjøre opmærksom paa, at naar vi ville referere eller henvise, for at blive ved dant — det trænges der i meget høi Grad til i denne Lov — til de engleste Forhold, saa huske man paa, at Politiet der netop er Anklagemagt, det er en af de Anklagemagter, som der bestaae. I England er der jo egentlig kun, om man vil, principmæssig privat Anklagemagt, men, efterat det nye Politiet er kommet frem, spiller det factist en overordentlig betydelig Rolle som Anklagemagt; der findes neppe i England nogen stor By, hvor der ikke holdes en saakaldet Attorney paa Byens Regning, der i ret egentlig og simpel Forstand optræder som offentlig Anklager ved Siden af Politiet. Jeg troer derfor, at de har Ret, der ville berøve Politiet denne Magt; thi jeg troer, at det er en absolut Nødvendighed, at den bliver ved Politiet. Spørgsmaalet bliver altsaa kun, hvor man skal drage den Grænse, indenfor hvilken Politimesteren, Politichefen, man kalder ham, hvad man vil, den Oversie for Politiet skal kunne afgjøre Sagen, og hvor han skal optræde som Anklagemagt og faae Sagen afgjort ved en Dommer. Her siger jeg, at jeg ikke kan finde det Allermindste, som er tydeligt at læse, og dog er det det Allervigtigste af Alt; men hvorfor er det ikke her? Fordi det jo igrunden for de vedkommende Dommere osv. kan være nogenlunde det Samme, om det er saa eller saa, og den Trediemand, som er den, om hvem det egentlig gjælder, for hvis Sikkerhed man

her arbejder, og som man taler saa philanthropist om, ham kender man ikke, for ham gjør man ikke Noget, han bliver desuden ikke til Besæfning i Retten og gives ikke en Lønning mere.

Mod Slutningen af Paragraphen staaer en Sætning, hvis Betydning jeg tilstaaer, jeg ikke ret forstaaer. Her staaer: „Sager om uberettiget Magtanvendelse af Politiets Personale bør i Regelen af det Offentlige indbringes for Retten, selv om den Forurettede ikke forlanger Saadant“.

Formanden: Jeg maa bringe den ærede Taler i Erindring, at jeg ved Begyndelsen af Sagens første Behandling efter Anmodning af Justitsministeren bemærkede, at det var ved en Feiltagelse, at Ordene „i Reglen“ vare komne ind i Lovudkastet.

Tscherning: Jeg skal tage Reglen bort; der er dog saa meget Uregelmæssigt ved det Hele, at lidt Mere eller Mindre ikke gjør noget til Sagen. Det kommer altsaa til at hedde: „Sager om uberettiget Magtanvendelse af Politiets Personale bør af det Offentlige indbringes for Retten, selv om den Forurettede ikke forlanger Saadant“. Det er endnu værre; jeg seer aldeles ikke, hvorfor det Offentlige skulde have den Besvær, som jeg ikke selv vil have. Naar den Forurettede er tilfreds, seer jeg virkelig ikke, hvorfor det Offentlige ikke ogsaa kan være det. En ganske anden Sag er, at man i Instruxen siger til Politidirectøren: Naar Du bliver opmærksom paa, at dine Undergivne have anvendt deres Magt urigtigt, saa skal Du, selv om der ikke klages derover, vide at sætte dem irette derfor; det er en ganske anden Sag, det er en Pligt for at haandhæve Disciplinen; men det er ikke Noget, der skal afgjøres ved Domstolene, det kommer Ingen ved. Dersom Politimesteren da finder, at den Forfølske, der er begaaet af den vedkommende Politibetjent, er af en saadan Natur, at den bør straffes, saa bør han naturligviis indtanke den, men derom behøver der Sættet at staae i Loven, det er Noget, der ligger indenfor den kongelige Forordning, det kan skee ved et Paalæg, en Instrux til Politimesteren, men det er ikke Noget, der kommer Trediemand ved.